

Ο κ. Ολάντ είναι ένας ήσυχος άνθρωπος, λίγο βαρετός, ο κατ'εξοχήν άνθρωπος που μπαίνει σε δεύτερο πλάνο

Ο κ. Σαρκοζί είναι ο «υπερ-πρόεδρος», υπερβολικός σε όλα του

Φρανσουά Ολάντ - Νικολά Σαρκοζί

Ο «κ. Συνηθισμένος» απέναντι στον «κ. Μπλινγκ-μπλινγκ»

Με ξεπερασμένες ιδέες και ατελέσφορη πρακτική οι διεκδικητές της προεδρίας στη Γαλλία

ΤΗΣ
ΤΑΝΙΑΣ ΜΠΟΖΑΝΙΝΟΥ

Οι υποψήφιοι των δύο μεγάλων κομμάτων στις γαλλικές προεδρικές εκλογές, που θα πραγματοποιηθούν τον Μάιο του 2012, είναι πλέον γνωστοί. Υστερα από την επικράτηση του Φρανσουά Ολάντ στις πρωτοποριακές, για τα γαλλικά πρότυπα, μαζικές προκριματικές εκλογές για την επιλογή του υποψηφίου του Σοσιαλιστικού Κόμματος, ο πρόεδρος Νικολά Σαρκοζί γνωρίζει ποιον θα έχει απέναντί του: έναν πολιτικό άχρωμο, ελάχιστα χαρισματικό, που πορεύεται με σημαία του την «κανονικότητα». Ο κ. Συνηθισμένος όμως προηγείται του φανταχτερού, υπερκρινητικού και υψηλών τόνων προέδρου.

Πολλοί αναρωτούνται αν ένας πολιτικός που έρχεται από τη δεκαετία του '80, ο Ολάντ, και ένας που έρχεται από τη δεκαετία του '90, ο Σαρκοζί, είναι ικανοί να αντιμετωπίσουν τα σύγχρονα προβλήματα της Γαλλίας εν μέσω πρωτοφανούς οικονομικής κρίσης. Ο κ. Συνηθισμένος, λένε, απέναντι στον «κ. Μπλινγκ-μπλινγκ» – προσωνύμιο που έδωσαν τα σατιρικά ΜΜΕ στον γάλλο πρόεδρο για τα «απαstraπτόντα» γυαλιά ηλίου-καθρέφτες που αρέσκεται να φοράει δημόσιως. «Ο Φρανσουά Ολάντ ανδρώθηκε στη σχολή Μιτεράν της δεκαετίας του '80, ενώ ο Νικολά Σαρκοζί είναι προϊόν της φιλελεύθερης Δεξιάς της δεκαετίας του '90» λέει στο «Βήμα» από το Παρίσι ο δημοσιογράφος Μισέλ Ντελμπέργκ. «Ο Ολάντ είναι ένας σοσιαλιστής που επιδιώκει τη συναίνεση και συσπειρώνει το τημά της γαλλικής Αριστεράς που εκφράζει τη Σοσιαλδημοκρατία. Θεωρεί ότι πρέπει να διορθώσει τα λάθη του καπιταλισμού. Ο Σαρκοζί είναι το αντίθετο: ενσαρκώνει τη φιλελεύθερη Δεξιά που θεωρεί ότι πρέ-

πει να ελευθερώσει το κράτος από όλα του τα βαρίδια και ότι με αυτόν τον τρόπο θα δημιουργήσει πλούτο για να αντιμετωπίσει την κρίση. Τα δύο αυτά ρεύματα θα έρθουν αντιμέτωπα στις προεδρικές εκλογές». Ο Ολάντ είναι ένας ήσυχος άνθρωπος, λίγο βαρετός, ο κατ'εξοχήν άνθρωπος που μπαίνει σε δεύτερο πλάνο. Υπήρξε επί 11 χρόνια γενικός γραμματέας του Σοσιαλιστικού Κόμματος, όμως από αυτή τη θέση χρεώθηκε τις εκλογικές ήττες του 2002 και του 2007. Είναι βουλευτής επί δεκαετίες, πρώην σύντροφος της χαριτωμένης αλλά μη πειστικής Σενκολέν Ρου-

αγιάλ – και συνηφιφιάς του για το «χρίσμα» των Σοσιαλιστών – και το κυριότερο που του προσάπτουν είναι ότι δεν κατείχε ποτέ κυβερνητικό πόστο. Εκφράζει τη «μαλθακή Αριστερά», όπως λένε οι εσοκομματικοί αντίπαλοί του, οι οποίοι βάζουν προς το παρόν τα μαχαίρια στην άκρη για να κατακτήσουν την προεδρία την οποία έχουν να δουν από το 1988.

Ο Σαρκοζί είναι ο «υπερπρόεδρος», υπερβολικός σε όλα του. Διακόπτοντας βίαια τη γαλλική παράδοση που θέλει τους προέδρους σοβαρούς και αποστασιοποιημένους, χάρισε τη δεύτερη σύζυγό του, τη Σοσιάλιά, λίγους μήνες αφότου εξελέγη στο Ελιζέ και υπερβολικά σύντομα παντρεύτηκε την πρόην μοντέλο και νυν τραγουδίστρια Κάρλα Μπρούνι, με την οποία απέκτησε ένα κοριτσάκι την περασμένη Τετάρτη. Εκφράζει τον σχεδόν αμερικανικού τύπου φιλελευθερισμό και τον κατηγορούν ότι έλαβε μέτρα που ευνοούν τους πλούσιους.

Οι δημοσκοπήσεις δίνουν σαφές προβάδισμα στον Ολάντ – 62% έναντι 38% στον Σαρκοζί, ο οποίος βρίσκεται στο ναδίρ της δημοτικότητάς του

σκειται στο ναδίρ της δημοτικότητάς του. Όπως έγραφε η ιταλική εφημερίδα «La Stampa», «ιστορικά, η Γαλλία άλλαζε πάντα επειδή βαριόταν. Αυτή τη φορά κινδυνεύει να αλλάξει επειδή θέλει να βαρεθεί».

«Ο Σαρκοζί είναι άνθρωπος του ριζέων» μας λέει ο κ. Ντελμπέργκ, ο οποίος εργαζόταν επί 23 χρόνια στην «Monde». «Αρχικά ήρθε σε ριζή με ό,τι εκπροσωπούσε ο Ζακ Σιράκ, ο προκατόχος του στο κόμμα και στην προεδρία. «Είχε σκοπό να αλλάξει τα πάντα. Στην «υπερπροεδρία» του τα έκανε όλα σε υπερβολικό βαθμό – υπερβολικά πολλές δηλώσεις κ.λπ. Απέτυχε όμως να αντιμετωπίσει την κρίση. Ο Ολάντ είναι άνθρωπος της σύνθεσης. Η σημερινή γαλλική Αριστερά δεν επιθυμεί τη ριζή. Επέλεξε να κατεβάσει στις προεδρικές εκλογές τον άνθρωπο που είναι ικανός να συνθέσει όλα της τα ρεύματα. Εκείνοι που τον ψήφισαν θεωρούν ότι μπορεί να συσπειρώσει. Όπως ακριβώς και ο Μιτεράν, ο οποίος είχε πίσω του ανθρώπους πολύ διαφορετικούς μεταξύ τους, τους οποίους «συνέθεσε» για να οδηγήσει τους Σοσιαλιστές στην εξουσία».

«Ο Ολάντ είναι ο αντι-Σαρκοζί που δεν διχάζει τους Γάλλους και είναι ικανός να προσελκύσει ψηφοφόρους και από τη Δεξιά» συνεχίζει ο κ. Ντελμπέργκ. Για να το επιτύχει όμως αυτό, ο πολιτικός λόγος του είναι ασαφής. Δεν έχει ξεκαθαρίσει, για παράδειγμα, «τι μέτρα θα πρότεινε να ληφθούν για τις τράπεζες» – μείζον ζήτημα της κρίσης.

Ο Σαρκοζί παρομοιάζει τον Ολάντ με έναν κύβο ζάχαρης: μοιάζει γερός και στέρεος, μόλις όμως πέσει πάνω του λίγο νερό διαλύεται. Ο Ολάντ κατηγορεί τον Σαρκοζί ότι απλώς και μόνο αντιδρά στην κρίση για την οποία δεν είχε προνοήσει καθόλου. Η Γαλλία συγκρίνει το έλλειμμα της που φθάνει το 5,7% με το γερμανικό έλλειμμα που είναι μόλις 1,5% και τη γαλλική ανεργία (10%) με τη γερμανική (6%) και θεωρεί υπεύθυνο τον Σαρκοζί που άνοιξε την ψαλίδα με την έτερη «λοκομοτιβία» της Ευρώπης. Ωστόσο ο γάλλος πρόεδρος είναι ο κατ'εξοχήν πολιτικός «συνινό» και οι επτά μήνες που απομείνουν ως τις εκλογές συνιστούν, από πολιτική άποψη, αιωνιότητα.

Ζακί Λαϊντί

«Η κρίση δεν εννοεί αυτομάτως την Αριστερά»

«Όποιος από τους δύο και αν εκλεγεί, θα αντιμετωπίσει τις ίδιες προκλήσεις και θα έχει εξίσου στενό περιθώριο ελιγμών» τονίζει μιλώντας στο «Βήμα» ο Ζακί Λαϊντί, διευθυντής Ερευνών και καθηγητής στη Σχολή Πολιτικών Επιστημών (Sciences-Po) του Παρισιού.

«Καλώς ή κακώς, η γαλλική κοινή γνώμη έχει την αίσθηση ότι οι επιλογές που έκανε η κυβέρνηση είναι άδικες και απαιτούν υπερβολικά πολλές θυσίες από τη μεσαία τάξη» προσθέτει, διευκρινίζοντας ότι επιχειρεί μια ανάλυση της πολιτικής κατάστασης στη Γαλλία και δεν εκφράζει προσωπικές απόψεις.

Ο κ. Λαϊντί – υπέρμαχος του εκουχρονισμού της γαλλικής Αριστεράς και εμπνευστής της «πράσινης Αριστεράς» – αναρωσιέται: «Αν οι παρόντες υποψήφιοι συνιστούν επιστροφή στο παρελθόν, γιατί δεν εμφανίστηκε μια εναλλακτική δύναμη;» και τονίζει ότι «οι Σοσιαλιστές ψηφοφόροι εμπιστεύθηκαν τον πιο μετριοπαθή». Η πραγματικότητα λέει ότι «ο λαός έχει προσδοκίες για τη μεσαία τάξη».

Κανένας δεν γνωρίζει ποια ακριβώς θα είναι η κατάσταση σε επτά μήνες, όταν πραγματοποιηθούν οι εκλογές. «Ποτέ δεν υπάρχει μια αυτόματη πολιτική επίπτωση που να προκύπτει από την οικονομική κατάσταση» λέει. «Δεν μπορούμε να πούμε ότι η κρίση εννοεί αυτομάτως την Αριστερά». Ο κ. Λαϊντί θεωρεί ότι ο τρόπος με τον οποίο οι Σοσιαλιστές επέλεξαν τον υποψήφιο στις προεδρικές εκλογές – μέσω προκριματικών εκλογών αλλά αμερικανικά – αποτελεί «εξαιρετικό εκσυγχρονισμό» σε σχέση με τη δεκαετία του '80. «Η μοναδική διαφορά από τις αμερικανικές προκριματικές είναι ο παράγοντας χρήμα», ο οποίος δεν έπαιξε ρόλο στις γαλλικές. «Παραδοσιακά τα κόμματα φοβούνται τις προκριματικές γιατί δεν τους επιτρέπουν να ελέγξουν το σύστημα. Αν το κόμμα είχε εκλέξει τον υποψήφιο, δεν θα είχε επικρατήσει ο Ολάντ».